

Leon Kasperski

Wspomnienie pośmiertne : adwokat Bolesław Samolej 11.VIII.1907-12.VII.1987

Palestra 32/4(364), 71-72

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

„Wici”. Po wyzwoleniu wybierany był na członka Miejskiej Rady Narodowej, pełniąc w niej funkcję przewodniczącego jednej z Komisji Rady.

Z wielkim zaangażowaniem oddał się pracy adwokackiej, występując zarówno w sprawach karnych jak i cywilnych. Prowadził również szkolenie aplikantów adwokackich (głównie w zakresie prawa administracyjnego).

Adwokat Brudnicki miał szczególny dar zdobywania życzliwości zarówno kolegów jak i klientów. Cechowała go wielka wyrozumiałość wobec każdego człowieka, w którym chciał zawsze widzieć swego przyjaciela.

Adwokatura radomska straciła w osobie kolegi Brudnickiego wspaniałego przyjaciela, młodzieź adwokacka — doskonałego nauczyciela, a społeczeństwo — żarliwego obrońcę swych interesów. Piszący te słowa stracił oddanego i wiernego sobie przyjaciela.

Cześć Jego Nieodżałowanej Pamięci.

Tadeusz Badowski

2

Adwokat Bolesław Samolej
11.VIII.1907–12.VII.1987

W lipcu 1987 roku zmarł zasłużony obywatel miasta Słupska i województwa słupskiego, jeden z pionierów tej ziemi adw. Bolesław Samolej.

Był prawnikiem z powołania, obrońcą z przekonania i charakteru, był człowiekiem o wielkiej żywotności, wielkich zasługach społecznikowskich, działaczem ludowym, kombatanterem.

Skomplikowana była droga, którą dotarł do Słupska, aby przepracować w nim połowę swego osiemdziesięcioletniego życia.

Urodził się 11 sierpnia 1907 r. w Sobieszczanach na ziemi lubelskiej w rodzinie chłopskiej. Za cenę wielu wyrzeczeń ojciec zapewnił mu naukę w gimnazjum w Węgrowie Podlaskim. Po zdaniu matury młody S. odbył w Grudziądzu na przełomie 1929/1930 roku roczny kurs podchorążych w ramach służby wojskowej.

Dość wcześnie — ze względu na swe ówczesne warunki życiowe — musiał podjąć pracę urzędniczą w Izbie Skarbowej w Lublinie. Ale pociągała go wciąż chęć zdobywania dalszej wiedzy. Postanowił więc podjąć studia na Wydziale Prawa i Nauk Społeczno-Ekonomicznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Jego zamiary spełniły się i w 1936 roku uzyskał tytuł magistra prawa. Podjął zaraz starania o przyjęcie go do pracy w adwokaturze. W dniu 27 sierpnia został wpisany na listę aplikantów adwokackich w Izbie Adwokackiej w Krakowie. W tym czasie ożenił się i zamieszkał w Puławach.

Aplikację odbywał w kancelarii adw. Czesława Sadowskiego w Kielcach, a następnie — od stycznia 1939 roku — w kancelarii adw. Waleriana Rogoyskiego. W lipcu 1943 r. złożył egzamin adwokacki przed komisją egzaminacyjną z wynikiem pomyślnym. Wpisany na listę adwokatów przy Radzie Adwokackiej w Radomiu, otworzył w Kielcach kancelarię adwokacką, którą prowadził aż do wyzwolenia kraju w 1945 roku.

W maju 1945 r. powołany został do wojskowej służby wymiaru sprawiedliwości. Pełnił ją początkowo w Departamencie Sądownictwa Wojskowego, a od lipca w Prokuraturze Wojskowej w Szczecinie. W maju 1946 r. został przeniesiony do pracy w Prokuraturze Wojskowej Bałtyckiego Oddziału WOP z miejscami postoju w Słupsku i Koszalinie. Taką właśnie drogą dotarł do Słupska. Tu poznał dobrze jego mieszkańców oraz odradzające się po wojnie życie miasta. Po demobilizacji w marcu 1947 r. wraca na kilka miesięcy do Kielc, gdzie na krótko otwiera kancelarię adwokacką. W końcu jednak sympatia do Słupska zwyciężyła. W listopadzie 1947 roku uzyskuje wpis na listę adwokatów w Radzie Okręgowej w Gdańsku, a potem otwiera w Słupsku przy ulicy Wojska Polskiego 41–42 kancelarię adwokacką, którą prowadzi do 1952 r.

Po wprowadzeniu zmian w ustroju adwokatury był jednym ze współorganizatorów Zespołu Adwokackiego nr 1 w Słupsku i przez szereg kadencji jego kierownikiem. Na tym stanowisku dbał o harmonijną współpracę członków zespołu, sumiennie wypełniał swoje obowiązki, cieszył się wielkim zaufaniem kolegów.

Był zawsze pełen energii i dobrego humoru. Cechowała go wielka ciekawość świata, ludzi i ich problemów. Jako społeczny działacz wyróżnił się jeszcze w okresie międzywojennym. Chłopskie pochodzenie i znajomość realiów wsi polskiej skierowały go jeszcze przed wojną do Stronnictwa Ludowego. Był wtedy bardzo skutecznym aktywistą Związku Inteligencji Ludowej oraz Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici”. Należał także do Związku Zachodniego i Ligi Morskiej. W czasie okupacji hitlerowskiej był sekretarzem Okręgu Związku Pracy Ludowej „Orka”. Po wyzwoleniu kontynuował swą działalność w ruchu ludowym, pełniąc m.in. funkcję prezesa koła ZSL w Słupsku. Był także członkiem ZBoWiD-u.

Kolega S. odznaczony był Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką Adwokatura PRL, odznaką „Za zasługi dla województwa słupskiego”.

Zmarł 12 lipca 1987 r., pozostawiając po sobie trwały ślad w pamięci przyjaciół jako człowiek wielkiej godności, pogody ducha, pełnego zyczliwości dla ludzi. Miał przymioty niezbędne w zawodzie adwokata: stoicki spokój, głęboką wiedzę prawniczą, umiejętność natychmiastowej repliki.

adw. Leon Kasperski